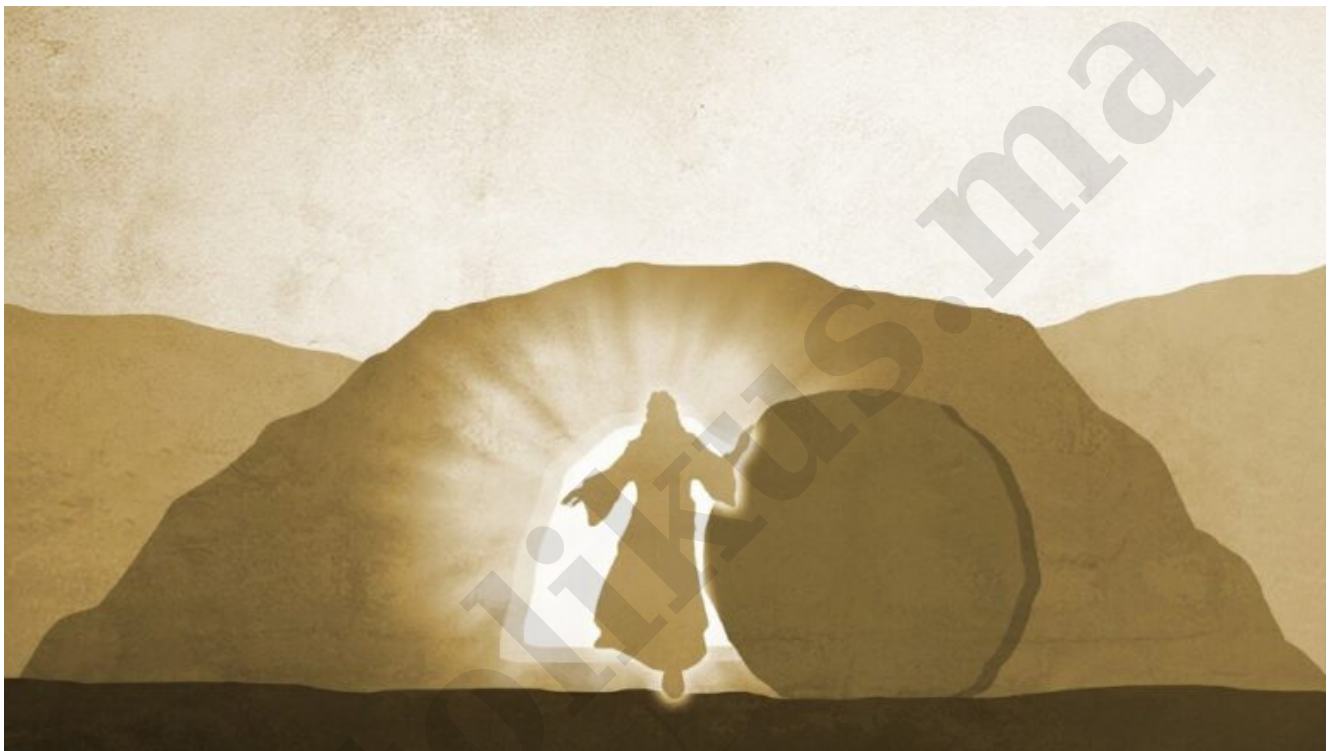

Halhatatlan életkedv

Magabiztosságtól dagadó kebellemel, a tele erszény és teljhatalom tudatában ülnek össze évenként Davosban a Világgazdasági Fórum tagjai, hogy megvitassák a világ sorsát, és valamiféle összehangolt jövőképet nyújtsanak a gazdaság szereplőinek. Ezek az okos és gazdag üzletemberek, politikusok, urak és hölgyek

Szerző: Sebestyén Péter (2021-04-05)

1 / 6 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/halhatatlan-életkedv/> internetes címről származik. A cikket 2021-05-11 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

már-már az emberiség prófétáivá is előléptek, nem egy közülük külön könyvben, vagy nagy ívű nyilatkozatban tette közkinccsé vízióját az új világrendről, amelyben az emberiség boldogan él, míg meg nem...

Nos, ez történt a tavaly is, a korona-járvány kellős közepén, amikor is a decemberi találkozó után [1][2][3](2020. szerk. megj.) már-már a hitchcock-i, goethe-i és madách-i zsenialitást is meghazudtolva, 2030-2050-ig felvázolták a lehetséges legjobb forgatókönyvet. Már ami a jövőnket illeti.

Eszerint (a közeljövőben) megszűnik a magántulajdon, a készpénz, de még a hagyományos vásárlás is. Megszűnnek a nemzetállamok, a betegségek. Az ember (-i szervezet) kicserélhető, gyakorlatilag halhatatlan lesz. Mindenki ellenőrizhetővé, a rendszer ide-oda rángatható bábjává válik. A mesterséges intelligenciának köszönhetően, a gépek majd eldöntik: mit fogyasszunk, mit gondoljunk, merre menjünk, csak azért, mert így akkor az élet fenntartható lesz a földön környezetrombolás nélkül. Gyakorlatilag feltalálták az örök élet szérumát.

Vagy talán már oltanak is vele?...

Apropó Faust (Goethe-Wagner). Már az újkor kezdetén az „örök” emberi dilemmát képviselte: ha egyenrangúnak érzem magam az istenséggel, tudok jót és rosszat, akár létre is hozhatok új dolgokat, jobbá vagy újjá is teremthetem a világomat, de

Szerző: Sebestyén Péter (2021-04-05)

2 / 6 oldal | © Katolikus.ma

akkor miért kell meghalnom? Miért vagyok mégis féreg, aki visszahull a föld porába? Miért van az, hogy nem tudok szívből örülni az általam „teremtett” új világnak, hiszen az közben nem tett jobba, inkább eltorzult, és engem is boldogtalanná tett?... Nem csoda, hogy a Mefisztó által biztatott Faust az önistenítéstől megcsömörölve végül magát az embert akarja elpusztítani, azzal, hogy szimbólikusan a halálos ital mámorát keresi. Ezt láttuk néhány hete a spanyol parlamentben megszavazott eutanázia-törvényénél is. A spanyol egészségügyi miniszter egyenesen hősként tüntette fel magát, mint aki ezzel a döntéssel nagy lépést tett az emberibb és igazságosabb társadalom megvalósítása felé...

Ezzel szemben itt vagyunk mi, Krisztus-hívők, akik a tavasz első napjaiban egy olyan csoda hírnökeivé válunk, amely még a természet megújulását is felülmúlja. Nem a tavaly lekaszált fű kisarjadásának örülünk, hanem a földben elpusztult magból kinövő új élet csodáját ünnepejük. A halálon aratott diadal csodáját. Nem úgy, mint metaforát, szép hasonlatot, hanem mint a teremtő és megváltó Isten csodáját.

Napjaink embere lassan már érzéketlen a természetfeletti titkokra. Nekünk, az anyagba bezárt szellemnek, akik már megszoktuk a racionális gondolkodást, akiknek a tudomány már értésünkre adja, hogy az embernek tulajdonképpen

Szerző: Sebestyén Péter (2021-04-05)

3 / 6 oldal | © Katolikus.ma

minden lehetséges, mégsem igazán biztos és hiteles. Nem illik eldologiasodott világunkhoz Krisztus feltámadása. Nem passzol a képbe. Fausti világunk kétségbeesése annyira körbezár, annyira berekeszt karantén-ketrecébe, hogy a feltámadást legfőljebb jelképesen értjük, az öröklétet az emlékezettel, műveinkkel és utódainkkal azonosítjuk, de nem látunk túl a halálon. Talán ezért az a kétségbeesett kapaszkodás a gyógyulás szalmaszálába, mert azt mondjuk: akkor még van remény, itt a földön továbbélni. Ez a biztos...

Hat évvel ezelőtt (2015, szerk. megj.) a művészvilág fenegyereke, az extravagáns David Bowie épp a **Lazarus** c. videóját forgatta, amikor orvosai elárulták neki, hogy jöllehet már 18 hónapja küzd a rákkal, befejezik a kezelést, hisz úgysem tudják meggyógyítani. A betegség győzött. Tudatták vele, hogy vége. Miközben épp egy bibliai személynek öltözve feküdt az ágyon, bepólyálva. De a művész minden erejét összeszedve elkészítette a filmet, csavart egyet a történeten, és úgy dolgozott, mint aki tudja, nem Krisztus, hanem az életműve támasztja fel rajongói számára, újra és újra. Utolsó albuma (**Fekete Csillag**) épp 69. születésnapjára jelent meg. Rá két napra meghalt.

Milyen más a keresztény, aki számára Krisztus az Élet! Az ő feltámadása távlatokat, öröklétet, mennyországi boldogságot jelent. És mi nemcsak képzelgünk, Jézus Krisztus feltámadásának ünnepével pótcselekvésként

Szerző: Sebestyén Péter (2021-04-05)

4 / 6 oldal | © Katolikus.ma

„elnyomva” a földi realitást, hanem ellenkezőleg: tanúskodunk a megváltott világról! Amelynek első hírnöke történelmi személyként is kilépett a holtak birodalmából. És ez a megkérdőjelezhetetlen tény azóta nemzedékről nemzedékre „begyűrűzik” az emberiség lelkébe. Nem pusztán, mint információ, nem pusztán mint érzelmi élmény, hanem mint megélt tapasztalat. Akik vele találkoztak, akik a vele együtt éltek, kipróbálták ezt a „másságot”. Azóta tanítványait nem lehet elhallgattatni. Beépült az ő életükbe, döntéseikbe, világképükbe, életstílusukba. Mint a kulcsok a karikán, rajta csüggnek, belőle élnek, Ő tartja meg őket.

Az első húsvét óta Krisztus tanítványai ezért játszanak a fehér bábukkal a saktáblán. Mert tudják: a Világ Világosságának köszönhetően a fehér bábuk a fekete mezőben is megőrzik színüket. A Bárány vére fehérre mosta ruhájukat.

Húsvét napján megpezdült a jeruzsálemi „közösségi háló”. Pár nap alatt a suttogás közbeszéddé erősödött. Még a római katonák sem nyugodhattak. És a nagytanács tagjai sem, akik már-már azt hitték, kiiktatták ezt a kellemetlen prófétát. Futótűzként terjedt a hír: Nincs a sírban! Láttuk! Találkoztunk vele! A napkeleti bölcsek Vízkeresztkor látták csillagát, de mi Őt magát! Előttünk odaért Galileába! Beszél velünk! Vele vacsoráztunk! Megmutatta sebeit! Halásztunk a Tibériás-tavon, bekiáltotta, hol lesz a jó fogás, majd reggelivel várt a parton!... Kiszabadultunk a vesztegzárból! Szívünk sajgott az örömtől s a szabadságtól, de

Szerző: Sebestyén Péter (2021-04-05)

5 / 6 oldal | © Katolikus.ma

rohantunk a sírhoz, s az üres volt! Többször megjelent nekünk, és meggyőződünk, hogy Ő él! Visszhangoztak bennünk szavai, amelyek most megteltek tartalommal. Úgy érthettük, ahogy mondta azokat. Most kezdtük újra ízlelgetni, miért mondta: *„Atyám dolgaiban kell lennem!”* *„Én és az Atya egy vagyunk!”* *„Bontsátok le ezt a templomot és én harmadnapra fölépítem!”* *„Senkinek sincs nagyobb szeretete, mint aki életét adja barátaiért.”* Rájöttünk, miért nem lehetett sátrat építeni neki a Tábor hegyén!...

Mert az Élet forrását nem lehet sírba zárni.

A halhatatlant nem lehet, nem szabad röghöz kötni. Mert Krisztus Istentől jött. Feltárta az Atya titkát: aki Őt látja, látja az Atyát is. Isten bemutatkozott. A világ fejedelmét, a sátánt kidobták. Isten Krisztusban kiitta a halál kelyhét, s ezzel visszaszerezte elvesztett méltóságunkat. Ezért örvendünk mi Húsvétkor.

**Krisztus feltámadt, hogy egy örök életre magához vonzzon mindenkit.
Álleluja!**

Szerző: Sebestyén Péter (2021-04-05)

6 / 6 oldal | © Katolikus.ma